

MVCRP016HVCK

Dokument je anonymizován
v souladu s GDPR

PŘÍLOHA

Ministr vnitra
Milan Chovanec

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne: 17. srpna 2015
podpis: [Podpis]

V Praze dne 19. srpna 2015
Č. j.: MV-99199-4/VS-2015Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 40/1993 Sb.

prac. č.: 0426 r

Rozhodnutí

Ministr vnitra jako příslušný správní orgán podle ustanovení § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“), rozhodl na základě včasného rozkladu, který podal
, nar. Vilnius - Litva, státní občan Litvy, trvale bytem
(dále jen „žadatel“), proti rozhodnutí odboru všeobecné správy Ministerstva vnitra, (dále jen „Ministerstvo vnitra“), ze dne 22. 5. 2015, č. j.: VS-3483/835.3/2-2014, jímž nebylo podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon č. 40/1993 Sb.“), vyhověno jeho žádosti o udělení státního občanství České republiky, (dále jen „žádost“), t a k t o:

Podle ustanovení § 152. odst. 5 písm. b) správního řádu se rozklad **z a m í t á**.

O d ů v o d n ě n í:

I.

Žadatel požádal dne 30. 12. 2013 prostřednictvím Krajského úřadu Pardubického kraje o udělení státního občanství České republiky. Žadatel má na území České republiky povolen trvalý pobyt od 4. 12. 1997. Žadatel je rozvedený, starobní důchodce, je spoluvlastníkem dvou domů v Pardubicích. V jednom žije podle svých slov spolu s mladší dcerou vnučkou.

Ministerstvo vnitra správní řízení přerušilo svým usnesením ze dne 17. 12. 2014 spolu s výzvou k doložení podkladů nezbytných k řádnému projednání žádosti ve lhůtě do 28. 1. 2015; požadované doklady byly konkretizovány v odůvodnění tohoto usnesení. Zároveň Ministerstvo vnitra žadatele poučilo, že podle ustanovení § 36 a § 38 správního řádu má právo nahlížet do spisu, navrhopvat důkazy, činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí a před jeho vydáním vyjádřit se k jeho podkladům. Vzhledem k tomu, že doklady, které žadatel na základě uvedené výzvy Ministerstvu vnitra dne 30. 12. 2014 doručil, nebyly kompletní, přerušilo Ministerstvo vnitra opětovně správní řízení usnesením ze dne 17. 3. 2015 a vyzvalo žadatele, aby ve lhůtě do 8. 4. 2015 odstranil nedostatky žádosti doložením dokladů uvedených v odůvodnění tohoto aktuálního usnesení. Tyto doklady byly Ministerstvu vnitra doručeny dne 25. 3. 2015.

II.

Ministerstvo vnitra po provedeném důkazním řízení a po komplexním zvážení veškerých podkladů pro vydání rozhodnutí konstatovalo, že žadatel sice splňuje podmínky pro udělení státního občanství České republiky podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. a), c), d) a e) zákona č. 40/1993 Sb., tj. má na území České republiky ke dni podání žádosti povolen nejméně pětiletý trvalý pobyt, prokázal bezúhonnost a znalost českého jazyka a plnil povinnosti vyplývající ze zvláštních právních předpisů České republiky v rozsahu právě citovaného ustanovení, přesto jeho žádosti nevyhovělo. Splnění podmínky zakotvené v ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 40/1993 Sb. se ve spojení s ustanovením § 74 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů, (zákon o státním občanství České republiky), od 1. 1. 2014 neprokazuje.

Ministerstvo vnitra zamítavé rozhodnutí odůvodnilo tím, že žadateli o udělení státního občanství České republiky nemusí být vyhověno, a to ani za předpokladu, že všechny podmínky stanovené zákonem o státním občanství splňuje. Jedná se jen o formální podmínky, jejichž splnění teprve zakládá důvod pro věcné posouzení žádosti. Jejich splnění tedy nezakládá nárok na udělení státního občanství, ale pouze možnost státní občanství získat. Toto stanovisko pak bylo podpořeno částečnou citací usnesení Ústavního soudu sp. zn. IV ÚS 586/99 ze dne 8. 3. 2000, z něhož mj. vyplývá, že v případech, kdy státoobčanský vztah nevzniká ze zákona, ale na základě rozhodnutí příslušného státního orgánu, má stát nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě občanství udělí. Dále je v odůvodnění zamítavého rozhodnutí uvedeno, že tento princip Ústavní soud dále rozpracoval ve svém usnesení sp. zn. II. Ús 624/06 ze dne 17. 5. 2007, kde je přímo konstatováno, že neexistuje žádné základní právo, které by neudělením státního občanství mohlo být porušeno. Takové rozhodnutí není v rozporu s Evropskou úmluvou o státním občanství vyhlášenou pod č. 76/2004 Sb.m.s., (dále jen „Evropská úmluva“), ke které Česká republika přistoupila, a ani s mezinárodními smlouvami, jimiž je Česká republika vázána.

Proti zamítavému rozhodnutí podal žadatel ve smyslu ustanovení § 152 odst. 1 správního řádu včasný rozklad.

Žadatel v rozkladu namítá, že při rozhodování o jeho žádosti nedošlo k pečlivému posouzení všech dokladů a důkazů provedených ve správním řízení, a pro podporu tohoto tvrzení poukazuje na nesprávně uváděnou adresu trvalého pobytu v napadeném rozhodnutí a na okolnost, že nebyl osloven titulem Ing., přestože doložil příslušný vysokoškolský diplom. Žadatel dále uvádí, že nebyl poučen dle ustanovení § 36 a § 38 správního řádu o možnosti nahlížet do spisu až do vydání rozhodnutí. Připouští, že u občanství, stejně jako u manželství, musí projevit souhlas

obě strany. Závěrem žádá o prověření svého spisu a o vydání nového rozhodnutí o udělení státního občanství České republiky.

III.

O rozkladu rozhoduje podle ustanovení § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise ministra vnitra. Rozklad posoudila rozkladová komise ministra vnitra.

Ministr vnitra rozkladem napadené rozhodnutí znovu věcně posoudil, a to z hlediska splnění podmínek zakotvených v ustanovení § 7 zákona č. 40/1993 Sb. Konstatoval, že byly splněny:

Při posuzování žádosti ministr vnitra vycházel především z čl. 12 odst. 1 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, z něhož vyplývá, že podmínky nabývání a pozbývání státního občanství České republiky stanoví zákon. Tímto zákonem je v případě žadatele vzhledem k datu podání žádosti, dosud zákon č. 40/1993 Sb. Tento zákon obsahuje ustanovení, jež upravuje způsob a podmínky, za kterých může, nikoli musí, být cizinci státní občanství České republiky uděleno. V této souvislosti pak Ministerstvo vnitra nejen může, ale i musí posoudit všechny okolnosti dané věci. Znamená to tedy, že ani osobě, která o státní občanství České republiky požádá a stanovené podmínky splní, nemusí být vyhověno. Takovéto rozhodnutí není v rozporu s Evropskou úmluvou, ke které Česká republika přistoupila. Vnitrostátní právní úpravy, podle kterých postupují jiné zúčastněné smluvní státy, rovněž obsahují ustanovení, podle nichž mohou, ale nemusí, osobě žádající o státní občanství vyhovět.

Se závěrem, že na udělení státního občanství České republiky **není právní nárok**, se, jak již v odůvodnění rozhodnutí Ministerstva vnitra je uvedeno, ztotožňuje i Ústavní soud České republiky, který ve svém usnesení ze dne 8. 3. 2000 vydaném pod sp. zn. čj. IV. ÚS 586/99 výslovně uvádí: „... má stát nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě občanství udělí, a pokud tak neučiní, neporušuje tím žádné právo zaručené Ústavou, ústavními zákony ani mezinárodní smlouvou ve smyslu čl. 10 Ústavy.“

Ministr vnitra dále odkazuje na vysvětlující zprávu k čl. 2 Evropské úmluvy, kterou vypracoval Výbor expertů Rady Evropy pro státní občanství (CJ – NA), kde se uvádí, že zúčastněný stát může stanovit podmínky pro naturalizaci, zejména pokud jde o integraci osob, které o přijetí do státoobčanského svazku žádají. Není hodnoceno pouze formální plnění podmínek uvedených v zákoně o státním občanství, nýbrž je v rámci správního uvážení posuzována existence skutečného vztahu této osoby k zemi, která o přijetí do jejího státního svazku usiluje. V čl. 3 Evropské úmluvy „Působnost státu“, je uvedeno, že udělení státního občanství na žádost fyzické osoby (cizince) je výrazem svrchované státní suverenity. Není tedy

pochyb o tom, že každý suverénní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou fyzické osoby (cizinci) nabyt jeho státního občanství. Je zcela ve sféře volného uvážení dotčeného státu, zda cizinci bude státní občanství uděleno či nikoliv.

K jednotlivým námitkám uvedených v rozkladu ministr vnitra konstatuje, že je neshledal důvodnými.

Usnesením Ministerstva vnitra ze dne 17. 12. 2014 byl žadatel informován, že má podle ustanovení § 36 a § 38 správního řádu právo nahlížet do spisu, navrhopvat důkazy, činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí a vyjádřit v řízení své stanovisko včetně vyjádření se k podkladům rozhodnutí.

Stran námitek týkajících se nedostatečného posouzení věci ministr vnitra konstatuje, že v postupu Ministerstva vnitra neshledává žádné pochybení co do rozsahu zjištěného skutkového stavu ani posouzení ve vztahu k podmínkám pro udělení státního občanství České republiky, jak je oboje shrnuto v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Na základě uvedeného proto ministr vnitra rozhodl na návrh rozkladové komise ministra vnitra způsobem uvedeným ve výroku tohoto rozhodnutí a rozklad zamítl.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 správního řádu ve spojení s ustanovením § 152 odst. 4 správního řádu nelze odvolat.

ministr vnitra

